

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ
Тернопільської області
1 3544 20

Збірка документів про Героїв Небесної Сотні
Революції Гідності та білців, які залишили
в зоні антитерористичної операції на сході
України, з Тернопільщини

ПАПКА

для 20

паперів

Публікації в інтернет-ресурсах про участь
Устима Голоднюка, уродженця м. Збарж
Збарзького району Тернопільської області -
Героїв Небесної Сотні, у Євромайдані (Київ) з
30 листопада 2013 року до 20 лютого 2014 року

20 р.

Крайні дати: 02 грудня 2013р.
04 березня 2014р.
Кількість документів: 6
Кількість аркушів: 14

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
Тернопільської області
3544 1 20
Фонд Опис Справа

Go to...

Шукати...

НАРОДНЕ СЛОВО (<http://narodne-slovo.te.ua/>)

Go to...

ГОЛОВНІ НОВИНИ [З могили Тараса Михальського пропав прапор, а з майдану – деревце ...](#)

ОЧЕВИДЕЦЬ ТА УЧАСНИК ПОДІЙ УСТИМ ГОЛОДНЮК ЗІ ЗБАРАЖА ПРО ТЕ, ЩО ВІДБУВАЛОСЯ 30 ЛИСТОПАДА НА МАЙДАНІ У КИЄВІ: "БЕРКУТ ПОЧАВ НАС ТОВКТИ БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕННЯ, А МИ ЗАХИЩАЛИСЯ ЯК МОГЛИ"

02 Гру 2013

Збаражанин Устим Голоднюк один із тих молодих людей, які потрапили у криваву бійню на майдані Незалежності в Києві удосвіта 30 листопада.

Ось що він про це розповів: " Ми помітили, що міліція почала активізуватися. Вони почали виходити із метро. Під'їхало чотири вантажівки зі щитами. Міліція повністю оточила майдан. Ми з хлопцями стояли в п'ятому секторі і почали швидко організуватися для захисту. Але не встигли. За 200 метрів, біля "Сбербанку" почав вистроюватися беркут, десь дві роти. Без будь-яких попереджень вони почали штурм. Вони просто почали нас усіх товкти. Ми захищалися чим могли, кидали все, що попадало під руки. Але оборону нам не вдалося втримати під їхнім натиском. Вказівки розходиться тієї ночі з майдану звечора ні від кого не було. Ми добровільно стояли за вибір свого майбутнього і залишилися його відстоювати".

ТЕГИ: [ЄВРОМАЙДАН \(HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/JEVROMAJDAN/\)](http://narodne-slovo.te.ua/tag/jevromajdan/)

[БЕРКУД \(HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/BERKUD/\)](http://narodne-slovo.te.ua/tag/berkut/) [КИЇВ \(HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/KYJIV/\)](http://narodne-slovo.te.ua/tag/kyjiv/)

[ОЧЕВИДЕЦЬ \(HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/OCHEYDETS/\)](http://narodne-slovo.te.ua/tag/ocheydets/)

[УСТИМ ГОЛОДНЮК \(HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/USTYM-HOLODNYUK/\)](http://narodne-slovo.te.ua/tag/ustym-holodnyuk/)

Go to...

Шукати...

НАРОДНЕ СЛОВО (http://narodne-slovo.te.ua/)

Go to...

ГОЛОВНІ НОВИНИ Підбори та сукні добровільно поміняла на камуфляж » 11 березня, у с...

ВОЛОДИМИР ГОЛОДНЮК: Я НЕ ЗНАЮ ЧИ ЯНУКОВИЧ МАЄ СТОЯТИ ПЕРЕДІ МНОЮ НА КОЛІНАХ, АЛЕ Я ЗНАЮ ТОЧНО, ЩО ВІН МАЄ СІДІТИ ПЕРЕД МІЖНАРОДНИМ ТРИБУНАЛОМ ЗА ТЕ, ЩО ВІН ЗРОБИВ З МОЇМ СИНОМ, З МОЄЮ КРАЇНОЮ...

20 Лют 2014

ГОЛУБАЯ КАСКА

(<http://narodne-slovo.te.ua/wp-content/uploads/2014/02/голоднюк.jpg>) Крепко сбитый мужчина лет пятидесяти с восково бледным лицом - маской и красными, остановившимися в одной точке глазами, сидел на коленях у тела, покрытого окровавленной простыней, не в силах ее приоткрыть.

На нем была зимняя милицейская куртка темносинего цвета, без погон, с меховым воротником.

Его коротко стриженные волосы еще не были тронуты сединой.

Наконец, он приподнял край простыни, сразу узнал сына, и вновь закрыл его лицо. Потом повернул голову в сторону, где лежали еще одиннадцать тел, также прикрытых простынями, испачканными кровью. На некоторых простынях, на уровнях лиц, лежали бумажки, на которых было что-то написано красным фломастером.

Среди всего этого красного на белом было одно большое голубое пятно — военная каска, покрашенная в голубой ООНовский цвет. Она вся была перепачкана в крови, а с левого бока на уровне виска зияла дыра от пулевого отверстия.

Устын Голоднюк, 19-ти лет от роду, студентиз городка Збараж в Тернопольской области на Западной Украине, должен был встретиться с отцом в 11 утра на Октябрьской улице. Об этом они договорились в 9 утра.

Устын был защитником Майдана с ноября. Договорился с отцом, что тот отвезет его домой, передохнуть. Два следующих часа до встречи с отцом Устын не прожил.

«Я ему сказал: «Ты поосторожней там, не высывайся, нам домой ехать», сказал Голоднюк. «Он засмеялся и ответил: «Пап, не волнуйся! У меня есть волшебная ООНовская каска, и со мной ничего не случится.» Вот такие последние слова я от него услышал.»

Володимир, отец Устына, поднимает каску с пола и долго смотрит на незапекшуюся еще кровь своего сына внутри и снаружи каски, подносит ее к лицу, словно стараясь услышать запах и тепло сына, пытается что-то сказать, но речь его обрывается на словах «голубая каска», он падает в кресло, опускает голову, и его массивные плечи вздрагивают.

Бывший милиционер, всю жинь верно служивший своему отечеству, он пытается заглушить подступивший, неведомый ему ранее приступ. У него почти получается...

У Устина шансов выжить не было, как и у других 11-ти, лежащих теперь рядом с ним в холле гостиницы Украина, оборудованном под временный морг, говорит главный врач мобильной клиники самообороны Майдана Ольга Богомолец.

«Снайпер или снайперы работали профессионально,» говорит она. «У всех ранения в сердце или в голову. Все убиты пулей калибра 7.62 мм [снайперская винтовка Драгунова]. Стреляли на поражение.»

Как гражданин, отец поддерживал Устина в его желании быть на Майдане, говорит Володимир. Как отец, он возражал.

«Я не знаю, должен ли Янукович стоять передо мной на коленях, но я знаю точно, что он должен сидеть перед международным трибуналом за то, что он сделал с моей страной и с моим сыном,» говорит отец.

Сергей Лоико (<https://www.facebook.com/sergei.loiko>)

ТЕГИ: ЗАГИНУВ ([HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/ZAHYNUV/](http://narodne-slovo.te.ua/tag/zahynuv/))

МАЙДАН ([HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/MAJDAN/](http://narodne-slovo.te.ua/tag/majdan/))

УСТИМ ГОЛОДНЮК ([HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/USTYM-HOLODNYUK/](http://narodne-slovo.te.ua/tag/ustym-holodnyuk/))

Среди всего этого красного на белом было одно большое голубое пятно — военная каска, покрашенная в голубой ООНовский цвет. Она вся была перепачкана в крови, а с левого бока на уровне виска зияла дыра от пулевого отверстия.

Устын Голоднюк, 19-ти лет от роду, студентиз городка Збараж в Тернопольской области на Западной Украине, должен был встретиться с отцом в 11 утра на Октябрьской улице. Об этом они договорились в 9 утра.

Устын был защитником Майдана с ноября. Договорился с отцом, что тот отвезет его домой, передохнуть. Два следующих часа до встречи с отцом Устын не прожил.

«Я ему сказал: «Ты поосторожней там, не высывайся, нам домой ехать,» сказал Голоднюк. «Он засмеялся и ответил: «Пап, не волнуйся! У меня есть волшебная ООНовская каска, и со мной ничего не случится.» Вот такие последние слова я от него услышал.»

Володимир, отец Устына, поднимает каску с пола и долго смотрит на незапекшуюся еще кровь своего сына внутри и снаружи каски, подносит ее к лицу, словно стараясь услышать запах и тепло сына, пытается что-то сказать, но речь его обрывается на словах «голубая каска», он падает в кресло, опускает голову, и его массивные плечи вздрагивают.

Бывший милиционер, всю жинь верно служивший своему отечеству, он пытается заглушить подступивший, неведомый ему ранее приступ. У него почти получается...

У Устина шансов выжить не было, как и у других 11-ти, лежащих теперь рядом с ним в холле гостиницы Украина, оборудованном под временный морг, говорит главный врач мобильной клиники самообороны Майдана Ольга Богомолец.

«Снайпер или снайперы работали профессионально,» говорит она. «У всех ранения в сердце или в голову. Все убиты пулей калибра 7.62 мм [снайперская винтовка Драгунова]. Стреляли на поражение.»

Как гражданин, отец поддерживал Устина в его желании быть на Майдане, говорит Володимир. Как отец, он возражал.

«Я не знаю, должен ли Янукович стоять передо мной на коленях, но я знаю точно, что он должен сидеть перед международным трибуналом за то, что он сделал с моей страной и с моим сыном,» говорит отец.

Сергей Лоико (<https://www.facebook.com/sergei.loiko>)

ТЕГИ: ЗАГИНУВ ([HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/ZAHYNUV/](http://narodne-slovo.te.ua/tag/zahynuv/))

МАЙДАН ([HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/MAJDAN/](http://narodne-slovo.te.ua/tag/majdan/))

УСТИМ ГОЛОДНЮК ([HTTP://NARODNE-SLOVO.TE.UA/TAG/USTYM-HOLODNYUK/](http://narodne-slovo.te.ua/tag/ustym-holodnyuk/))

4

ОБ'ЄКТИВ НА РЕАЛЬНІСТЬ

ГОЛОВНЕ

НОВИНИ

АКЦЕНТИ

ПРОЕКТИ INTV

ВІДЕО АРХІВ

Пошук по сайту...

що ставляться до Путіна - опитування *** Захарченко відмовився від обміну полоненими *** За місяць чисе

"БАТЬКУ, Я НЕ ХОЧУ ТАКОЇ УКРАЇНИ", – В КРАЇНІ ХОВАЮТЬ ВБИТИХ НА МАЙДАНІ (ВІДЕО)

21 ЛЮТОГО 2014, 17:12 • ПОЛІТИКА • 31 ПЕРЕГЛЯДІВ

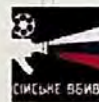
АКЦЕНТИ

Військова співпраця США

Луценко: Го почати карати нинішніх поса (ВІДЕО)

З України видво одного російськ пропагандиста

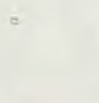

На Південному і обмежать рух т

Opel і Chevrolet російськ рин

СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ

Справжнє обличчя Росії (ФОТО)

19 БЕРЕЗНЯ, 10:59

Російський "Вк" в Україні популяр Google - дослід

18 БЕРЕЗНЯ, 22:19

"Яка анексія, таке й сі"

18 БЕРЕЗНЯ, 10:32 • 2067 ПЕРЕГ

До уваги ОБСЄ: місця терористи зберігають в озброєння

18 БЕРЕЗНЯ, 12:04 • 427 ПЕРЕГ

У соцмережах поширюють українського Донбасу" (ВІ

18 БЕРЕЗНЯ, 11:38 • 492 ПЕРЕГ

ВСЯ ПРАВДА ІЗ БЛОГОС

В уряді нарахували 77 загиблих за час загострення сутичок у Києві з 18 лютого, передає ТБі. Це лише офіційні дані від Міністерства охорони здоров'я. Опізнано 73 вбитих. Також у Міністерстві внутрішніх справ повідомили, що вогнепальні поранення отримали 130 працівників міліції, 16 із них загинули. Загалом за три попередні доби по допомогу до медиків звернувся 581 постраждалих у сутичках. Шпиталізовано 369 осіб.

Серед загиблих багато юнаків, котрим ще не виповнилося двадцяти років.

19-річний Устим Голоднюк загинув від вогнепального поранення в голову. Хлопець приїхав на Майдан із Тернопільщини, був волонтером від початку протестних рухів. За дві години до смерті мав зустрітися з батьком, аби їхати додому перепочити. "Він мені сказав: "Тату, я не хочу такої України" й поїхав ще в листопаді на Майдан. 30 листопада був побитий, на потилиці був шрам, наклали 12 швів. Тільки-но зажило, то знову поїхав на Майдан.

Як громадянин я пишався ним, а як батько – переживав. Я бачив, що вбивають людей, розстрілюють. Учора приїхав, щоб підмінити сина, і не встиг. Буквально на кілька хвилин не встиг підмінити його на барикадах", – говорить батько загиблого хлопця Володимир Голоднюк.

Серед загиблих є громадяни Грузії. Зокрема, Давид Кіпіані, батько однорічного хлопчика. Давид переїхав до Києва рік тому, був членом партії "Єдиний національний рух". Загинув на Майдані від пострілів снайпера.

Львів'янин Богдан Сольчаник був викладачем історії в Українському католицькому університеті. Богдан брав участь у багатьох наукових конференціях та був співорганізатором Лаврівської літньої школи для студентів.

Під час штурму на Майдані загинув і фіналіст талант-шоу, художник Валерій Брезденюк. Вінничанин вражав мільйони глядачів картинами, що створював на воді. На Майдан приїхав як волонтер. Загинув від вогнепального пострілу в спину.

Убивцями загиблих є снайпери, котрі стріляли як у протестувальників, так і в силовиків. Про це заявила народний депутат Інна Богословська на сьогоднішньому засіданні Верховної Ради. Депутат запевняє: доказ її слів є на відеозаписі.

"Скільки людей було розстріляно з холодним серцем снайперами, ми маємо відео, як людина одягнена в одяг "Беркута", але це точно не "беркутівці", з даху будівлі з автомата стріляє в активістів, а потім повертається в бік силовиків і стріляє в них", – наголосила Богословська.

А сьогодні в столиці ховали журналіста газети "Вести" В'ячеслава Веремія. Він помер 19 лютого на операційному столі після нападу невідомих у масках. Молодики витягли журналіста з таксі, яким він вертався додому з центру Києва разом із колегою. Жорстоко побили та вистрелили в живіт. До 33-го дня народження В'ячеслав не дожив три дні. У чоловіка залишилася дружина і чотирирічний син. Попрощатися і провести в останню путь В'ячеслава, окрім найближчих родичів прийшли всі, хто його знав протягом життя.

ПОДІБНІ НОВИНИ

БІЛЬШЕ ПУБЛІКАЦІЙ

Екскурсія Українським католицьким університетом. ФОТО

19 БЕРЕЗНЯ, 10:47

5 аргументів за законопроєктом передає землі поза межами власності сільрад

19 БЕРЕЗНЯ, 10:47

Березовець: Важно, чтобы Г как можно поскорее встретился с Родinou. ФОТО

19 БЕРЕЗНЯ, 10:35

Идиотизм - это навсегда. И путь на Родinou. ФОТО

19 БЕРЕЗНЯ, 10:24

Где Курченко с его контрафактными нефтепродуктами, а где творят Федорива?

19 БЕРЕЗНЯ, 10:19

Loading...

Тернопільська ЛЮБА

24 лютого, 2014

Загиблий Устим Голоднюк у Києві, допомагаючи забирати поранених, потрапив під кулі (відео)

На цьому відео дуже добре, видно як Устим у блакитній касці підходить допомагати забирати загиблих, в наступному кадрі він вже лежить на землі в тій же блакитній касці у крові.

<http://lypa.com.ua/2014/02/24/zahyblyj-ustym-holodnyuk-u-kyjevi-dopomahayuchy-zabyraty-poranenyh-potrapyv-pid-kuli-video/>

40 дней по Устыму, или 400 км туда и обратно (на языке оригинала)

09.04.2014, 18:50

Вы видели, как плачет мать, у которой убили 19-летнего сына? Уточню - единственного 19-летнего сына? Вы слышали, как она кричит? Как Вам объяснить, это не совсем крик. Это нечто страшнее - люди так не кричат. Звери так не кричат. Живые существа так не кричат. Наверное, так бы кричали горы, если бы человеку удалось их разбудить.

В первый раз это было 21 февраля. Устыма убили 20-го на Институтской. Я тогда даже не понимала, что его убили. Мне позвонили и сказали, что он мертв. Мне сказали, что пока я спала, его убили. Я не совсем правильно выразилась - я понимала, что его убили. Я все как-то не могла понять, что он мертв.

Мы жили тогда в КПА. Знаете, чем я завтракала в КПА? Я завтракала караваем - свадебными караваем - знаете, они еще украшены цветами и веночками. Эти караваи были с поминок мальчиков, мальчиков, которые так и не успели жениться.

Дни тогда длились долго. В мужском туалете была курилка. Мы там иногда смеялись. Кто-нибудь обязательно шутил. Мы курили и смеялись. Потом кто-нибудь обязательно приходил со строгим лицом и говорил: "Как Вы можете смеяться? Там ведь люди погибли. Смех обрывался. Этот человек со строгим лицом спокойно докуривал свою сигарету и уходил, а в курилке еще долгое время стояла тишина. В основном в этой тишине оставались все, кто знал кого-нибудь из погибших, все те, кто кричал во сне.

Иногда через клубы дыма в курилку входил человек, садился на подоконник и говорил: "Вы не понимаете, все зря. Они все погибли зря!" Это тут же начинаем успокаивать. Успокаивали по-разному. Тогда этот человек с сигаретой успокаивался и говорил: "Вы правы. Мы еще повоюем."

Пять минут слабости сменялись решительностью, и он уходил. Приблизительно в тот же момент, когда за ним закрывалась дверь, кто-нибудь из тех, кто его утешал, задумчиво произносил: "Ребята, а ведь он прав! Все зря!" И тогда мы начинаем успокаивать того, кто только что успокаивал предыдущего. Рано или поздно очередь доходила до тебя. Ты садилась на подоконник, смотрела в одну точку на стене... и тебя начинаем успокаивать.

Иногда мы ходили в кафе. Видя старого друга на улице, мы радостно кричали: "Живооой!" Однажды кто-то принес сигары - мы угощали друг друга чем могли. А на два часа дня 21 февраля было прощальное шествие по Устыму. Мне кажется, что тогда мне даже не удалось его увидеть.

Я его увидела только позже - уже в Збараже - на службе в церкви. Мне все время казалось, что это не он. Он лежал такой спокойный и очень отрешенный. Нас просили не целовать его в голову - пуля ведь пробила ее насквозь.

Этот Устым был так не похож на того мальчика, который дружил с 17-летней девушкой из нашей палатки, который шекотал ее, подшучивал на ней, поднимал на руки, догонял и часто-часто смеялся. Я когда-то увидела, как они играют, - я еще про себя тогда улыбаюсь, они игрались, как дети в песочнице. Как играют пушистые, косматые щенки во дворе. Кажется, это было во время событий на Грушевского.

21 февраля я охрипла, но продолжала кричать. Мы тогда все охрипли. По Крещатику плыл эго гроб, а за ним волнами растекалось "Слава!".

В тот день я впервые одела форму. Было очень холодно и мокро. В Тернопольской области лежал снег. Мокрый. Еще был сильный ветер. Мы выехали на Збараж в ночь. Нас в машину было 4 человека. Еще человек 20 ехали автобусом. Наш автомобиль успел догнать автобус с телом Устыма. Мы подъехали к Збаражу даже раньше, чем он.

На КПП при въезде собралось много горожан - они скандировали "Слава!". Весь город был в огнях - возле каждого дома стояли свечи, плакали женщины, дети. Потом мы подъехали к дому. Там я услышала, как кричит мать, у которой убили сына. Мне хотелось больше не быть, но я была.

В следующий раз я увидела мать через пару часов. Она была отрешенно спокойна. Вы знаете, непередаваемый цвет лица. Он пепельный. Губы, глаза, кожа, волосы. Все единственного цвета. Точнее вообще без цвета. Ни единой краски. Мама очень молчала. Очень. Она как-то всепонимающе молчала.

Хотелось кричать, но все тоже молчали. Хотелось выть, но в доме было так спокойно. Что я могла сделать? Упасть в ноги? Просит прощения? Как ей объяснить, почему убили Устыма, а не меня? Потому, что мне не хватило храбрости быть в тот день на передовой? Или потому, что я в то утро спала? Как можно оправдаться? Как объяснить? А никак. Поэтому ты просто стоишь и молчишь. Очень молчишь.

И еще... Есть что-то извращенное в странных мыслях. О чем ты только не думаешь - например, представляешь свою маму, если бы к ней, в ночь, в непогоду привезли тело ее убитой 25-летней дочери. Ты думаешь, кричала бы она? И еще думаешь, я ведь помню больше - лучше бы меня. И у моей мамы еще есть дочь - лучше бы меня. И мама у меня сильная - лучше бы меня. Да и проще как-то все стало бы. Тем, кто умер, верят, их отпевают и балуют раем. А мне ведь теперь совсем ничего не понятно. Совсем ничего не ясно.

30 ноября было проще. То, кого бьют, - это свои. Те, кто бьет, - это чужие. Решения принимаешь уже по обстоятельствам. Сегодня не знаешь куда бежать, за что хвататься. Знаете, так хорошо, когда разбираешь и собираешь автомат. Я делаю это спокойно и медленно, в такие моменты ни о чем не думаешь. Просто разбираешь и собираешь. Это успокаивает.

Второй раз мы поехали в Збараж на 9 дней. И я опять увидела маму. Бескровную, безжизненную, всепонимающую, всепотерявшую. Я пыталась ей объяснить, сказать спасибо. Устым спас меня, Устым спас мою 18-летнюю сестру, Устым спас мою маму. Устым спас всех девочек, всех детей. Я не знаю, я не знаю. Но мне кажется, что тот, кто видел маму, у которой убили сына, больше никогда ни в кого не сможет стрелять.

В третий раз мы поехали в Збараж на 40 дней в прошлые выходные. Мама была такой красивой - без единой краски на лицо. С таким взглядом... И знаете что... я бы хотела сказать, что я никогда в жизни не видела такого взгляда, но это не правда. Я видела. Я видела, потому что на обратном пути мы заехали в село Майское Збаражского района Тернопольской области.

Там убит 17-летний Назар. И там я увидела его мать. У мамы было лицо без единой краски, все черты лица будто сглажены печалью, и взгляд, взгляд... А еще она молчала также. Очень молчала.

В Травневом - знаете красивая могила. Над ней развиваются желто-синий и красно-черный флаги. Сразу за ней простирается поле, а над ним небо. Красиво. И в Устыма красивая могила - он похоронен рядом с Украинскими Сечевыми Стрельцами. Мне почему-то от этой мысли становится легче.

Я обняла маму, и мы уехали. Оставил и ее, и Устыма, и Назара там. Мы сели в автобус и уехали. В автобусе была тишина. И тут кто-то запел "Там под львовским замком старый дуб стоит, там под львовским замком старый дуб стоит, а под тем дубочком партизан лежит. Мы все вместе не пели. Мы все вместе кричали. У меня в груди что-то болело 4 месяца, и теперь это что-то вырвалось наружу. Мы кричали, мы кричали, мы кричали. И от этого становилось легче.

Вообще, я думала, что 40-миллионная нация откроет паломнические маршруты к могилам наших солдат. Что изо всех городов будут стекаться люди, прости Господи, чтобы поклониться крестам и поцеловать руки матери. Ну... может еще так и будет. И каждый для себя выберет направление и съездит: 400 км туда и обратно. В конце-концов я лично видела, как бабушка подвела внучку к фотографии нашего Устыма на Майдане и сказала: "Смотри - это герой. Он погиб за тебя.

Я тогда расплакалась. Меня так в детстве подводили к Вечному огню и Могиле Неизвестного Солдата.

Кстати, сегодня у моей мамы День рождения. И в этот день я совершенно уверена - рано или поздно революция победит. Победит, потому что нам с вами уже нечего бояться, нам нечего бояться, кроме этого странного, спокойного молчания мамы.

Алена Стадник, 38 сотня им. Устыма Голоднюка Источник .

Источник: <http://chas.cv.ua>

Небесна сотня. Устим Голоднюк

Дискусии 04.03.2014

Саша Жаркова

Той самий хлопчик в блакитній ООНівській касці.

«Не переживай так, ми переможемо» — ці слова були останніми, котрі почула двоюрідна сестра Ірина від загиблого на Майдані Устима Голоднюка.

Жахливий збіг обставин — за кілька годин до трагедії хлопця мав зустріти батько Володимир і підмінити його на барикаді. А сина — відправити додому. Та не склалося. Батько укріплював барикаду, а тим часом 38 сотня, в якій перебував і Устим, рушила на завдання.

Ранок 20 лютого. Юний хлопець на відео в блакитній ООНівській касці біжить вулицею Інститутською разом з іншими хлопцями із народної

самооборони. Вже за мить він лежить серед підстрелених. На жаль, лікарям врятувати Устима не вдалося – 19-річний збаражанин помер від вогнепального поранення. Куля влучила в голову і пройшла крізь каску. А він лиш хотів допомогти забрати пораненого.

«Той хлопчик в блакитній ООНівській касці» – таким країна запам'ятала одну з перших жертв кривавого четверга – Устим

був з першого дня на Майдані.

«Він побачив повідомлення про зрив асоціації та спитав мене, що йому робити. Їхати на Майдан чи чекати, коли там збереться народ, — ділиться спогадами кохана загиблого Марія. — Я, довго не думаючи, відповіла, що треба їхати, що сидіння вдома не дасть результату. Він поїхав 21 листопада».

Устим одразу записався до волонтерів, організував та брав активну участь в охороні Майдану, а потім приєднався до Демократичного Альянсу, допомагав і робив все, що було в його силах. Як згадує член Демократичного Альянсу Віктор Пальнюк, він завжди відгукувався, якщо треба була допомога, завжди був усміхненим і радісним.

Події 30-го листопада були складними для Устима – після ночі розгону йому наклали 12 швів і він, як і інші учасники протесту, ховався в Михайлівському соборі. Батько забрав сина додому, але вже за два тижні

Устим знову був у Києві. Ніщо не могло його стримати, а на прохання сестри бути обережнішим відповів: «Я стою тут і заради тебе».

«На Устима завели кримінальну справу, коли він подав заяву про побиття в прокуратуру, тому він мало говорив зі мною по скайпу і телефону. А коли я спитала, чи він довго на Грушевського, він відповів, що при ньому вбили М. Жизневського, — згадує сестра Ірина Левандовська. — Знаю, він не міг бути осторонь, коли згори котилися мертві і ранені люди!»

Устима завжди вабила ідея захищати рідну країну. І хоча він вчився у Бережанському агротехнічному інституті на електрика-високомонтажника, в нього була ідея вступити до МВС.

«У сім – десять років він ліпив з пластиліну фігурки солдатиків різних армій і з різних історичних подій, і влаштовував баталії. Ми дивувалися, звідки у дитини виник талант, адже у нас в родині — лише педагоги. Так в Устима з'явилася мрія стати військовим», — розповідає рідна тітка і хрещена Світлана Гайдаш.

З самого дитинства Устим захоплювався історією України, любив своє місто і години проводив у Збараському замку. Усі знайомі сміялись і стверджували, що не дарма його назвали в честь Устима Кармелюка. За півроку до трагедії Устим попросив у тата дозволу остригти собі козацького оселедця і батько йому цей дозвіл надав. Батьки подавали приклад, що треба і варто відстоювати свої права, боротися до кінця — бабуся Михайлина була першою союзнякою, а тато Володимир Голоднюк студентом голодував на Майдані у 1991 році. Коли батько дорікнув, що останній раз Устим поїхав, не сказавши батькам про це, син йому заперечив: «Тату, ти теж своїх батьків не питає, коли їхав голодувати під Верховну Раду».

Устим не розповідав рідним, в яких небезпечних ситуаціях він перебував за ці три місяці. Рідні не знали, що в нього на грудях розірвалась граната, і що лишень бронезилет врятував. Він не розповідав, як його у двадцятип'ятиградусний мороз поливали з водомету, і як на ньому в буквальному сенсі ламали одяг, щоб відігріти.

«Устим був витривалий фізично та сильний морально. Він дійсно був патріотом. Він був на своїй хвилі. Так, але хвиля у нього була така, що не всім таку можна підкорити», — згадує подруга Алла Соколовська.

23 лютого Збараж прощався із своїм героєм. Прощалися з Устимом Голоднюком всю ніч, а несли його тіло побратими з тридцять восьмої сотні.

«Для нас велика честь, що Устимчика зарахували до Небесної сотні, гадаю, і для нього це дуже важливо й потрібно. А я... Я справлю 9 днів по своєму хлопчику і приїду на Майдан», — сказав Володимир Голоднюк.

Метки: "черный четверг", Евромайдан, Небесная сотня

Год после расстрела

Дискусии 20.02.2015

3544 1 21
9

Збірка документів про Терористичної Сеті
Революції Сіджасті та білців, які залишили
в зоні антитерористичної операції на
сході України, з Тернопільщини

ПАПКА

ДЛЯ 21

паперів

Збірка світлих записів Устима
Голодюка 20 лютого 2014р. (Київ, вул. Інститутська)
та з походу Терор 21-23 лютого 2014 року
(Київ - Збарани)

20 р.

Крайні дати: 20-23 лютого 2014р.
Кількість документів: 7
Кількість аркушів: 7

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ
Львівської області
3544 1 21

Музей-заповедник
«Соловецкие острова»
Музей
«Соловецкий монастырь»
Музей
«Соловецкий монастырь»

20/02/2014 10:13

**УСТИМ
ГОЛОДАНЮВ**
НЕБЕСНА СОТНЯ
ТЕРНОПІЛЬЩИНА
ЗВАРАЖ

НЕБЕСНА СОТНЯ
**ВИ У НАШИХ
СЕРЦЯХ**
ВІКНИЙ РОКИ

Слава Україні
Герої

Пам'яті Героя України Голоднюка Устима

(20.02.2013 року помер у готелі «Україна»

внаслідок вогнепального поранення в голову)

Майдан, майдан, завмерло все на мить,
Несуть труну, Герой!!! народ кричить,
Та не геросм мріяв бути він,
Він жить хотів в країні без катів.

Безстрашний воїн в дев'ятнадцять літ,
Він йшов у бій за свій батьківський рід
І за народ змордований терором
Віддав життя Устим наш дуже рано,

В нерівний бій, лиш із щитом в руках
Пішов на снайпера долаючи свій страх
Це не безглуздий подвиг він вчинив,
Урятувати друга він хотів.

В калюжі крові побратим лежав,
"Можливо він живий", Устим собі сказав
Секунда не пройшла, а Він вже біг з щитом
Беззбосним він був, лише в руці з бинтом.

Провладний вбивця, снайпер - вірний пес
В той час за жертвою з будинку пильно пас

І от, мішень побачив він свою,
Прицільно вистрілив без крапельки жалю.

Роздавсь хлопок, все сіро у очах
Устим упав і сльози на устах,
"Пробач матусю", – тихо шепотів
Він покидати світ ще не хотів.

Бо в перемогу вірив і чекав
На батька, що до Києва вже мчав
І лиш на декілька годин
Батько не встиг, помер вже син...

"Рабів до раю не пускають",
Цей статус залишив Устим
У соцмережі на сторінці,
За два дні перед босм цим.

Майдан, майдан, завмерло все на мить,
Несуть труну, в труні Герой лежить
Не раб, України вільний син,
За неї і віддав життя Устим.

Луговий О., м. Березжани,
23.02.2014 р.

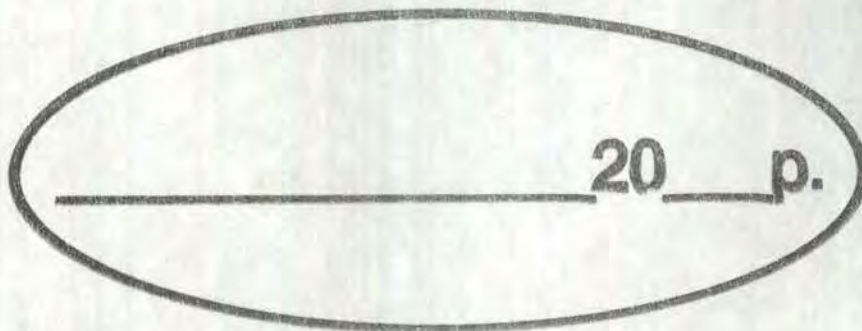
Збірка документів про Героїв Небесної Сотні
Революції Гідності та бійців, які загиблили
в зоні антитерористичної операції на
сході України, з Тернопільщини

ПАПКА

ДЛЯ 22

паперів

Скріншоти з соціальних мереж / світлин
Володимира Галоднюка, батька Ч. Галоднюка,
звернення про розшук свідків/
з інтернет-ресурсів

Українські дати: після 20 лютого 2014 р.
Кількість документів: 3
Кількість аркушів: 3

Фото, що вразило до сліз! Батько ГЕРОЯ "Небесної Сотні", Устима Гоподнюка, разом з родичами загиблих на Майдані, вимагають в президента надати хлопцям Героя України! Невже таке вимагати треба? Наказ на посмертні звання ГЕРОІВ повинен був відданий НАЙПЕРШИМІ Пане президент, ви або затятий брехун, або хворі на амнезію?

NO
COMMENTS

Кічка документів про Терористичної Сеті
Революції Терористичної та інших, які замірили
в зоні активістичної операції на
сході України, з Тернопільщиною

фонд 35-44
опис 1
справа 34

ПАПКА

ДЛЯ 34

паперів

Публікації статей про Голоднюка Юліана -
Терористичної Сеті, уродженця м. Багат
Баразського району Тернопільської області, у
місцевих періодичних видавках за мотом,
Берегівська газета.

20 р.

Крайні дати: 26 лютого 2014р.
20 березня 2014р.
Кількість документів: 3
Кількість аркушів: 8

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 3
Тернопільської області
3544 Опис 1 справа 34

Борітеся - переможете!

Бережанське

ВІСНИК

П'ятниця,
28 лютого 2014 р.
№8 (1373)

Газета виходить з 15 вересня 1990 р.

Видання Бережанської районної ради Тернопільської області

Героям — слава!

20 лютого 2014 року на барикадах Майдану в Києві від снайперської кулі загинув студент-третьокурсник Бережанського агротехнічного інституту

Устим Голоднюк

Останні три місяці були чи не найважчими і найтрагічнішими в новітній історії України. Дев'яносто чотири дні протистояння між українським народом і режимом викінчених бандитів вилилися у фатальний четвер 20 лютого. Того дня кулі "силовиків" скошили понад сім десятків мирних людей — і це лише за так званими офіційними даними. За словами доктора медицини Ольги Богомолець, снайпери розстрілювали протестувальників влучно, як професійні кілери, не залишаючи лікарям жодного шансу на порятунок життя. Усі телеканали світу, хіба що — крім російських, демонстрували ці жахливі кадри. І трапилося це поборює не в часи дико-го середньовіччя, а в третьому тисячолітті — у самісінькому центрі великої європейської столиці...

ОДИН ІЗ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Студент-третьокурсник Бережанського агротехнічного інституту, уродженець славного Збаража Устим Голоднюк — один із тих, хто стояв на Майдані з перших днів. Простий український хлопець, як мільйони інших. З дитинства мріяв стати військовим — аби захищати власний народ. Можливо, він це успадкував від батька, Володимира, який понад двадцять років відслужив у правоохоронних органах. У родині свято шанували українські традиції, тому й син зростав справжнім Українцем: волелюбним, чесним, гордим, справедливим. І — твердим у здійсненні власних намірів.

У листопаді 2013 року став активним учасником Євромайдану. Пережив фатальну ніч 30 листопада, коли влада влаштувала першу розправу над активістами. Слава Богу, тоді обійшлося без смертей.

Ось як описував події тієї ночі сам Устим: "Ми помітили, що міліція активізується. Вони почали виходити із метро. Під'їхало чотири вантажівки зі щитами. Міліція повністю оточила майдан. Ми з хлопцями стояли в п'ятому

секторі й почали швидко організовуватися для захисту. Але не встигли. За 200 метрів, біля "Ощадбанку", почав шикуватися "Беркут", десь дві роти. Без будь-яких попереджень вони почали штурм. Вони просто нас усіх товкли. Ми захищалися чим могли, кидали все, що потрапляло під руки. Але оборону нам не вдалося втримати під їхнім натиском. Вказівки розходяться тієї ночі з Майдану звечора ні від кого не було. Ми добровільно стояли за вибір власного майбутнього і залишилися його відстоювати" (<http://narodne-slovo.te.ua/2013/12/02>).

Хлопцеві розсікли потилицю, довелося накладати аж дванадцять швів. Трохи підлікувавшись удома, знову вирушив на Майдан. Звісно, батьки та родичі відмовляли, хвилюючись за юнака, але Устим твердо стояв на своєму: "А хто, як не я? Я хочу, щоб були зміни в Україні, щоб мої діти жили в іншій державі, не такій корумпованій, а європейській. Де існує право, де людина — найвища цінність..." І знову вирушив до Києва.

*Мамо, не плач. Я повернусь весною,
У шибку пташинкою вдарюсь твою,
Прийду на світанні в садок із росою,
А може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
Вже слово "матусю" не буде моїм,
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько,
Розкажу, як маєтсья в домі новім.
Мені колискову ангел співає,
І рана смертельна уже не болить...
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває,
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину,
За те, що віднині будеш сама...
Тебе я люблю. І люблю Україну —
Вона, як і ти, була в мене одна.*

Оксана МАКСИМИШИН-КОРАБЕЛЬ,
м.Новояворівськ. Лютий 2014 р.

Читайте на стор. 3.

МЕРЕЖА ОФТАЛЬМОЛОГІЧНИХ ЦЕНТРІВ АНАТОЛІЯ СОВВИ
ЧЕРНІВЦІ-ТЕРНОПІЛЬ-ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ-ЛЬВІВ-ЛУЦЬК-ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
www.clinica-di-sovva.com.ua

ЯКІСНЕ ЛІКУВАННЯ ЗОРУ ЗА ДОСТУПНИМИ ЦІНАМИ
ВИДАЛЕННЯ КАТАРАКТИ
від 900 грн.*

*У вартість лікування входить:
● ультразвукова методика;
● кристалік US Optics;
● медикаментозне забезпечення;
● безкоштовні обстеження до повного одужання.

Керівник центру "AS"
Заслужений лікар України
Анатолій СОВВА

3 березня - Бережани
запис за телефонами
2-12-18, 3-33-78, (067) 147-95-15
приймє з 10 години

САМОЛІКУВАННЯ МОЖЕ БУТИ ШКІДЛИВИМ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Тема дня

СЕСІЯ РАЙОННОЇ РАДИ

Депутати звільнили з посади голови районної ради Василя Німка, відсторонили від виконання посадових обов'язків заступників голови РДА Григорія Лехняка й Володимира Соленка та ряд інших посадовців.

3 посади головного лікаря ЦРКЛ Василя Янюка звільнили за його заявою

25 лютого в адмінбудинку районної ради під головуванням голови районної ради Василя Німка відбулася двадцять четверта сесія районної ради шостого скликання.

Перед початком засідання представники місцевої самооборони сповістили про затримання шести "тітушок". Спочатку молодики пояснювали, що просто здалеку побачили своїх знайомих і підійшли привітатися. Однак не змогли вказати на отих "своїх знайомих" та зрештою зізналися, що вони — мешканці Рогачина, їх організовано привіз сюди мікроавтобусом гр. Д., велів "крутитися" між людьми, поки не отримають вказівки, що робити далі. Хлопці роботи в Рогачині не мають, нещодавно приїхали із заробітків з Польщі. Тож погодилися...

Зрештою, з початком сесійного засідання під вигуки "Ганьба!" зняквілів і переляканих невдах "тітушок" випроводили із зали й порадили роз'їхатися по домах.

Сесія розпочала свою роботу із запізненням. Окрім 46 депутатів із 52-х, у залі — декілька сотень бережанців, у президії — голова районної ради Василь Німко та його заступник Роман Висоцький.

На пропозицію із залу хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих на Майдані — Небесної Сотні.

Читайте на стор. 2.

(Закінчення. Поч. на стор. 1).

...Він не повинен був їхати тим рейсом: усі місця в мікроавтобусі, що вирушав з Бережан до столиці, вже були зайняті. І, мабуть, не поїхав би того дня, якби транспорт не затримався біля поліклініки. Оперативно, по-

у крові. День, коли беззбройні українські чоловіки захищалися від озброєних до зубів нелюдів у формі, демонструючи чудеса героїзму. День, який радикально змінив Україну і, найголовніше, – самих українців...

Уранці до Києва прибув батько Устима – щоб замінити сина на барикадах, бо хлопець виглядав дуже втомленим, весь схуд і потребував бодай короткочасного перепочинку. Важкі обов'язки стрільця сотні "Свободи" Самооборони Майдану, звісно, далися взнаки. Ще о дев'ятій ранку батько з сином розмовляли по мобільному.

Про реакцію батька хлопця написав кореспондент Los Angeles Times Сергій Лойко у своїй статті "Голуба каска". Подаємо витяги з перекладу цієї публікації.

"Чоловік років п'ятдесяти, міцної статури, з восково-блідим обличчям і червоними очима, що завмерли в одній точці, опустився на коліна біля тіла, покритого закривавленим простирадлом, і не наважується його підняти.

На ньому – зимова міліцейська куртка темно-синього кольору, без погон, з хутряним коміром. Його коротко стриженого волосся ще не торкнулася сивина.

Урешті він піднімає край простирадла. Відразу впізнає сина

пер поруч із ним у холі готелю "Україна", обладнаному під тимчасовий морг, стверджує головний лікар мобільної клініки Самооборони Майдану Ольга Богомолець.

– Снайпер чи снайпери працювали професійно, – каже вона. – В усіх – поранення в серце або голову. Всі вбиті кулею калібру 7,62 мм (снайперська гвинтівка Драгунова – ред.). Стріляли на ураження".

Убитий горем Володимир Голоднюк пізніше зізнається, що як громадянин він підтримував Устима в його бажанні бути на Майдані, але як батько, звісно, заперечував.

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

Їх, отих нескорених захисників Майдану, котрі з гідністю дивилися в очі смерті й полягли, голіруч боронячи себе та своїх побратимів від озвірилих спецпризначенців і тітушок, народ охрестив Небесною Сотнею. Достеменно ще не відомо, скільки насправді забрано життів. Але навіть якщо загинула б лише одна невинна людина, то це вже було б непоправною втратою для всіх нас. Бо життя людини в цивілізованому світі – найвища цінність, яку неможливо виміряти жодним еквівалентом.

Шкода, що з життя йдуть молоді хлопці, невиправні романтики й максималісти, нащадки славних козаків і незламних повстанців, котрі сміються в очі смерті. Їхне коротке життя спалахом метеора засвітило над Україною чисте небо, розігнавши хмари ворожої бандитської навали. Прикметні останні записи Героїв Небесної Сотні у соцмережах, зроблені у вільні хвилинки. Вони лаконічні за обсягом і безмежні за змістом. "Дотиснемо!" – записав на своїй сторінці в Контактах Устим Голоднюк. "Зараз або ніколи. Всі на Грушевського. На смерть", – таке останнє послання Устимового ровесника й бойового побратима Романа Гурика з Івано-Франківська, якого теж наздогнала снайперська куля, коли юнак прикрив собою дівчину-волонтера, виносячи поранених...

Масові вбивства невинних людей сколихнули Україну, й буквально за два дні режим повалився. Але про остаточну перемогу говорити рано. Ще дуже багато потрібно зробити. Передусім – подолати страх перед будь-якою владою та гідно захищати власні права і свободи. Це наш найперший обов'язок перед світлою пам'яттю Героїв Небесної Сотні.

Микола ЛЮДКЕВИЧ,
член Національної спілки журналістів України.

ОДИН ІЗ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Просив хлопця бути максимально обережним, але той віджартувався: "Тату, не хвилюйся! У мене є чарівна ООНівська каска, і зі мною нічого не трапиться..." Це були останні слова, які почув батько з уст сина...

А побратимам Устим тоді сказав: "Ще раз йду в атаку, хлопці, та й поїду додому, трохи відпочину".

Снайпери з дахів відкрили цілеспрямований прицільний вогонь – на ураження. Інакше кажучи, просто відстрілювали беззбройних мирних людей. Разом з іншими оборонцями Устим укріплював барикади біля верхнього виходу зі станції метро "Хрещатик" і допомагав виносити поранених, нехтуючи обережність. Снайпер, мабуть, помітив саме Устимову блакитну миротворчу каску й прицільно вистрілював. Куля потрапила юнакові в око і пройшла навиліт. Його, пораненого, доставили в готель "Україна", але лікарі вже нічого зробити не змогли: Устим помер.

і знову накриває його обличчя. Потім повертає голову у бік, де лежить ще одинадцять тіл, також прикритих простирадлами, всі у крові. На деяких простирадлах на рівні обличчя лежать папірці, на яких щось написано червоним фломастером.

Серед усього цього червоного на білому є одна велика блакитна пляма – військова каска блакитного ООНівського кольору. Вона вся в крові, а з лівого боку на рівні скроні видніється дірка від кулі...

Володимир, батько Устима, піднімає каску з підлоги і довго дивиться на ще свіжу кров свого сина всередині й зовні каски (фото 1). Підносить її до обличчя, немов намагаючись відчутти запах і тепло сина. Намагається ще щось сказати. Але падає в крісло, опускає голову, і його широкі плечі здригаються.

Колишній міліціонер, котрий все життя вірно служив своїй батьківщині, намагається заглушити те, що підступило до нього зараз, раніше не відоме. У нього майже виходить...

Шансів вижити в Устима не було, як і в інших одинадцяти, що лежать те-

– Я не знаю, чи має Янукович стояти переді мною на колінах, – сказав наостанок. – Але я точно знаю, що він має сидіти перед міжнародним трибуналом. За те, що зробив з моєю країною і з моїм сином...

В останню дорогу Збараж проводжав свого Героя всім містом (фото 3, 4). Було чимало людей з усього Тернопілля, зокрема – й з Бережан. Були Устимові бойові побратими з Майдану. Земляки дякували хлопцю за його подвиг, встеляючи шлях на небеса живими квітами. Труну люди несли в руках, і над містечком постійно лунало тисячоголосе: "Дякуємо!", "Герої не вмирають!"

Його ровесники-однокурсники з Бережан тримали Стяг з Майдану (фото 2), до якого підходили тисячі людей, обережно торкалися пальцями й цілували як найвищу святиню...

військовому зібравшись буквально за десять хвилин, усе ж ускочив до автобуса. Чи міг тоді хтось передбачити, що та поїздка стане для Устима останньою в житті?..

І настав той трагічний для України день – 20 лютого. День, коли, як тепер з'ясувалося, влада спланувала потопити Майдан

Фото 2, 3, 4 – Ярослава МУШКИ.

СТУДЕНТСЬКИЙ ВІСНИК

ВП НУБІП УКРАЇНИ «БЕРЕЖАНСЬКИЙ АГРОТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

№2 (47) від 20 березня 2014 року

БЕРЕЖАНСЬКИЙ АГРОТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ: СЬОГОДЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Студенти з Бережан стажуються у Швейцарії та Данії

Потрапити на практику в країні Західної Європи - мрія чи не кожного українського студента. Бережанський агротехнічний інститут надає своїм вихованцям таку можливість уже багато років. Студенти з невеликого й затишного містечка на Тернопільщині стажуються за своїм фахом у Швейцарії, Австрії, Німеччині, Данії...

Здобувають досвід і подорожують

- Ми налагодили контакти з профільними навчальними закладами та фермерськими господарствами у багатьох країнах Європи. Тож щороку відправляємо наших студентів на стажування за кордон. Для молоді з країн Євросоюзу діють різноманітні квоти на проходження практики по всьому світу. Нам таку можливість дають особисті зв'язки та домовленості. Скажімо, зі Швейцарією ми співпрацюємо з 1993 року і чули від наших партнерів лише слова подяки, - каже директор Бережанського агротехнічного інституту, доктор технічних наук, професор Василь Павліський.

Бережанські студенти здобувають за кордоном потрібні навички роботи, знайомляться із сучасними способами виробництва сільськогосподарської продукції. Живуть у сім'ях фермерів, у вільний час їздять з ними на відпочинок або ж самі подорожують. Звичайно, молодь прагне скористатися можливістю перейняти європейський досвід і побачити світ, а водночас і заробити кошти.

Студентів охоче беруть на стажування й українські підприємства, багато хто залишається там працювати.

Здобути в нас спеціальності актуальні для регіону.

Ми готуємо фахівців для сільського та лісового господарства, а саме: економістів, механіків, енергетиків, екологів. На державні іспити, захист дипломних проектів до нас завжди приїжджають представники бізнесу, тож випускники мають шанс проявити себе перед потенційними роботодавцями.

Повертаються в інститут викладачами

Теперішні студенти, як зауважує перший заступник директора інституту з навчальної та наукової роботи Михайло Русиняк, відрізняється тим, що свідомо обирають майбутній фах. Здобувати освіту до Бережан їдуть з Тернопільської, Івано-Франківської, Львівської, Хмельницької, Волинської областей. Є абітурієнти із Закарпаття й навіть Житомирщини.

- Ми робимо все, щоб наші випускники могли успішно конкурувати на ринку праці, - каже Михайло Русиняк. - Сьогодні пропонуємо на вибір вісім спеціальностей: "Процеси, машини та обладнання агропромислового виробництва", "Енергетика та електротехнічні системи в агропромисловому комплексі", "Лісове і садово-паркове господарство", "Екологія, охорона навколишнього середовища та збалансоване природокористування", "Економіка підприємства", "Облік і аудит", "Обслуговування комп'ютерних систем і ме-

реж", "Обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів".

Цікаво, що навіть на традиційно "хлопчачих" спеціальностях навчаються і дівчата. Є серед них майбутні механіки, електрики, які згодом влаштовуються на диспетчерській чи оперативній роботі на технічних підприємствах.

Успішно втілюють у Бережані і європейські принципи ступеневої освіти. Інститут на базі 9 та 11 класів готує фахівців трьох освітньо-кваліфікаційних рівнів - молодший спеціаліст, бакалавр і спеціаліст.

- Ми є відокремленим підрозділом Національного університету біоресурсів і природокористування України, - каже Михайло Русиняк. - Тож кращі випускники продовжують навчання у магістратурі в Києві. Чимало захищають там дисертації й повертаються до Бережан уже як викладачі. Сьогодні у нас є 4 доктори наук, понад 50 кандидатів наук, і багато з них були нашими студентами.

У науці - попереду Європи

Водночас, студенти активно задіяні у науковий процес. Бережанський агротехнічний інститут - один з небагатьох в Україні серед вищих навчальних закладів, які досліджують нетрадиційні джерела енергії. Зокрема, тут функціонує лабораторія з виробництва газу з соломи та стебел сільськогосподарських рослин. Це нова, але дуже насущна проблема в Україні та світі.

- 3 тони соломи і стебел можемо отримати 300 метрів кубічних метану. А щороку Україна виробляє до 60 мільйонів тонн зер-

на, і стільки ж є побічної продукції, - розповідає Василь Павліський. - Проте цінний не тільки газ, а й органічні добрива, які утворюються після того, як стебла й солома віддають енергію у вигляді біогазу. Такі добрива багаті легніном, що є основою для створення гумусу. Відповідно, можна відмовитися від неорганічних добрив, а це дозволить українському господарству перей-

ти на вирощування екологічно чистих продуктів.

У світі, як зауважує Василь Михайлович, учні навчилися видобувати до 50 відсотків енергії зі стебла. Бережанські дослідники розробили технологію, яка збільшує цю потужність майже на чверть. Наразі це лабораторні роботи, однак інститут уже планує пілотний проект, що дозволить впровадити розробки в Україні.

До вищої освіти й робітничі професії

Ще однією особливістю Бережанського агротехнічного інституту є поєднання навчання та виробництва.

- Наші випускники мобільні на ринку праці, бо отримують не тільки спеціальність, а й опановують дві-три робітничі професії, - продовжує директор Василь Павліський. - А коли бакалавр чи спеціаліст може не тільки думки продукувати, а й щось руками робити, то на життя він дивиться по-іншому, адже знає собі ціну.

Всього інститут пропонує 14 робітничих професій. Це і водій, електромонтажник, майстри з ремонту вимірвальних приладів, авто мобілів, хіміки-лаборанти. Є свої вулики, тож можна опанувати фах бджоляра. Дівчаток навіть навчають вести домашню економіку.

Пізнавати ази фаху допомагають студентам також чисельні майстерні. В інституті діють деревообробний, слюсарний, електрозварювальний, столярно-меблевий цехи. За останні роки меблів, вікон і дверей навчальний заклад не купує - виготовляють самотужки.

Уроки історії

Традиції та сучасність переплелися на вуличках Бережан. Таке поєднання є й однією з переваг інституту, історія якого бере початок у далекому 1959 році. Тоді у стінах старовинної будівлі, де за часів Австро-Угорщини був окружний суд, відкрили технікум сільського господарства. Відтоді сплигло чимало води - й Бережанський технікум переріс у потужний навчальний заклад.

Сьогодні тут є все, аби добре навчатися, повноцінно жити й радити життю: гарні просторі кабінети й аудиторії, комп'ютерні класи, лабораторії, гуртожиток, бібліотека, спортивний і тренажерний зали...

А найважливіше - професійний педагогічний колектив, завдяки якому студенти отримують європейську освіту.

Антоніна Брик

ДУХОВНА КРИНИЦЯ ШЕВЧЕНКОВОГО СЛОВА

200-річчя з дня народження Т.Г. Шевченка - знаменна дата. В інституті вшанували Великого Кобзаря рядом заходів: молебень, виставка тематичних стіннівок, краєзнавчо-пізнавальна конференція за участю працівників музеїв міста Бережани, Державного історико-краєзнавчого заповідника, викладачів та студентів. А наймасштабнішою акцією став марафон "200 віршів Тараса Шевченка", де кожен бажаючий міг декламувати улюблені слова Кобзаря. Своєрідними декораціями

на імprovізованій сцені слугували виставки: книжкова та вишитих "Заповітів". Ініціатор марафону Степан Жеребецький запрошував до мікрофона своїх колег та студентів на кожній перерві впродовж цілого тижня. Директор інституту В.М. Павліський звернувся до студентів зі словом про актуальність слова Кобзаря, про його невмирущість і потребу кожного українця вивчати творчу спадщину народних геніїв. Викладач Олександра Бойко разом зі студентами заспівала "Реве та стогне Дніпр широкий...".

А 13 березня шевченківські урочистості відбувалися біля пам'ятника поету у центрі міста.

До студентів і викладачів інституту долучилися вчителі та учні шкіл, просто перехожі, які шанують Кобзареве слово. Вірші звучали на тлі твору "Думи мої", який дарував усім духовий оркестр інституту.

Схиляємо голови перед світлою пам'яттю про поета. Хай і надалі його дух веде нашу Україну праведними дорогами.

Галина Доскач

КАЛЕЙДОСКОП СТУДЕНТСЬКИХ БУДНІВ

СВІТ З-ПІД ОЛІВЦЯ

Сучасна молодь має чимало можливостей для проведення вільного часу, однак не всі вміють витратити його з користю. Сьогодні розповімо про двох наших студентів, які захоплюються малюванням і постійно вдосконалюють свої вміння у напрямку оволодіння цим видом мистецтва.

Наталю Огністу я побачила з папкою для ескізів у коридорі.

До дзвоника на заняття було ще трохи часу і дівчина щось малувала. Мимоволі я помітила, що це портрет. На мій комплімент її роботи Наталя скромно посмінулася і охоче розповіла про своє захоплення.

Вона навчається в групі

Сп-21м (спеціальність "Зелене будівництво та садово-паркове господарство"). Хист до малювання з'явився ще в дитинстві.

- Перші мої роботи оцінював

тато. Саме він прищепив мені любов до мистецтва.

- Як ти бачиш застосування свого таланту у майбутній професійній діяльності?

- В обраній мною професії важливу роль відіграє малювання. Скажімо, для того, щоб провести озеленення території спочатку потрібно намалювати проект, мати гарний художній смак, щоб все

продумати, намалювати і втілити.

- В яких техніках ти працюєш? Що найчастіше малюєш?

- Дуже люблю поєднувати декілька технік в одній роботі. Це виглядає цікаво і оригінально. Люблю малювати пастеллю. Виконані нею роботи мають вигляд повітряний і ніжний, картина динамічна, навіть трохи казкова і чарівна. Також люблю малювати сангіною (прим. авт. сангіна - матеріал для малювання, виготовлений переважно у вигляді паличок з каоліну (білої глини) та оксидів заліза). Мене приваблює колірна гама сангіни (коричнево-червона), з їх допомогою добре передавати кольори людського тіла. Цікаво працювати мені і з масляними фарбами.

Я часто малюю портрети: друзів, родичів, випадкових перехожих, відомих людей. Буває, що знайомі просять намалювати портрет для когось у подарунок. Не відмовляю. Над одними роботами я працюю кілька годин, над іншими - кілька днів. Є і незавершені роботи: у процесі малювання натхнення зникало, а працювати без нього не можу.

З роботами Івана Синишина мене познайомила куратор його групи Ганна П'єнтак. Вона захоплено розповідала про малюнки Івана і посприяла організації виставки його художніх робіт у Бережанському музеї книги. Хлопець навчається на першому курсі (гр. Е-11М), опановує

фах електрика. Малювати любить змалку. З усмішкою пригадує, як колись у школі вчителька малювання попросила зробити стіннівку і пообіцяла, що хто впо-

рається найкраще, той отримає багато гарних оцінок. Іван дуже постарався і отримав не лише оцінки, а й відкрив для себе світ нового захоплення. "Майбутня професія електрика, хоч і не є надто творчою, все ж вимагає

вміння малювати", - каже студент. Адже електрична схема - це також малюнок.

Найчастіше Іван малює олівцем. Каже, що чорно-білі тони найкраще передають характер картини і самого автора. На папір з-під його олівця лягають натюрморти і портрети. Коли малює - відключається від зовнішнього середовища, налаштовується, так би мовити, на творчу хвилю і зосереджується на малюнку. Саме тому роботи Івана Синишина цікаві і приємні для перегляду.

Бажаємо нашим студентам творчих звершень і світлого натхнення. Пам'ятаймо, що у стінах нашого навчального закладу формуються не лише майбутні дипломовані фахівці, а й творчі особистості, люди, які вміють відчувати і творити навколо себе гармонію.

Галина Доскач

ПОЕТИЧНІ ЗУСТРІЧІ

«Коли твоя душа не байдужа до світу, до його тривог і його мешканців, то неодмінно захочеться поділитися своїми думками і почуттями. Так народжуються вірші і проза», - такими словами відкривається перемова до першої збірки поезій студентів інституту (а їх на сьогодні вже п'ять!), яку написала бережанська поетеса Світлана Даньків. Саме небайдужість до життя є поштовою, музою для студентів Бережанського агротехнічного інституту, які прагнуть висловитись поетичною мовою.

Починаючи з 2007 року, коли була впорядкована і видана невеликим тиражем перша збірка, і дотепер молоді поетичні початківці завжди радо прислухаються до порад досвідчених колег і охоче беруть участь у заходах, поетичних вечорах, зустрічах, які відбуваються і в нашому інституті, і в музеях міста.

6 березня цього року Музей Богдана Лепкого запросив учасників поетичного клубу інституту на дружню зустріч, яка була присвячена 200-літтю з дня народження Т.Г. Шевченка та нинішнім подіям в Україні.

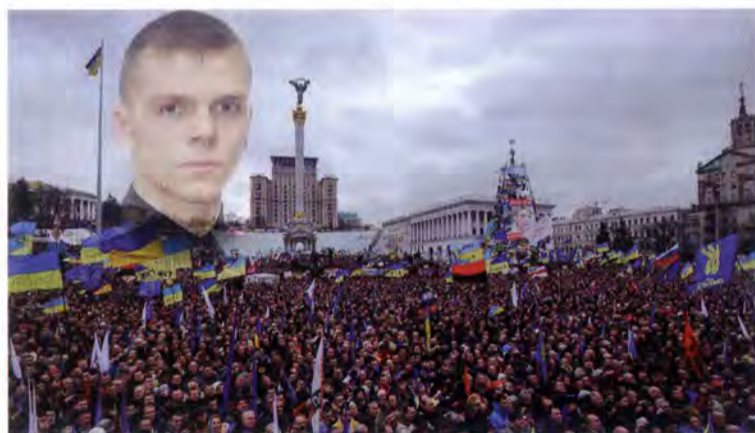
Своєю поезією, баченням сьогодення, відгомном його у душі поета, актуальністю поезій великого Кобзаря ділилися як і молоді люди, так і старші та досвідчені (учасники поетичного клубу "Терези"). Вже на початку зустрічі було зрозуміло, що зібрані без сліз слухати пісню "Пливе кача", патріотичну поезію у виконанні ведучої, наукового співробітника музею Галини Кизимович, студентки інституту Олеси Хлопась, учня 11 класу Бережанської гімназії ім. Б.Лепкого Віталія Пасічника, поетес Роми Бортник, Галини Доскач, Світлани Даньків.

Свої власні вірші читали студентки інституту Ірина Бандура (Ек-21М), Катя Коваленко (Ек-21М), Марія Репета (Б-31М). Окрім громадянської тематики, поезій на тему Майдану, до уваги слухачів була запропонована й інтимна лірика. Дівчата брали активну участь в обговореннях, дослухались до порад. І хоч на початку почували себе дещо невпевнено і сковано (бо ж їм випала честь виступити першими), та до кінця доброзичлива і дружня атмосфера охопила їх.

Події сьогодення в Україні доводять, що вирости гідні молоді люди, покоління не рабів, а вільнодумців, які здатні не лише відстояти свою державу, а й робити дієві кроки для побудови гідного майбутнього.

О. М. Жеребецька

... став одним із Небесної Сотні

Ще кілька місяців тому мало хто знав хлопця Устима Голоднюка, а вже сьогодні про нього говорить вся Україна. У газетах, соціальних мережах, інтернет виданнях, по ТБ - скрізь возвеличують його, співчують його батькам. Адже юнак, який міг радіти життю, будувати майбутнє своєї держави, залишив нас, віддавши життя за чесну, незалежну Україну, за можливість бути гідним громадянином, а не заляканим рабом.

Відгуки одногрупників про Устима (тепер вони вже стали спогадами) не залишають сумнівів у тому, що він був не просто патріотом своєї країни, а доброю людиною, товаришем, співрозмовником.

Знайомі Устима часто зверталися до нього за допомогою, порадою. Ось що згадує його одногрупниця Юля Єленковська: "Устим Голоднюк для мене був справжнім другом - надійним і відповідальним. А ще він був ду-

же позитивним - душею нашої групи. Устим був світлою людиною, завжди усміхнений і постійно веселив нас цікавими історіями, які ми так любимо. Я завжди захоплювалась його патріотичним запалом. А з яким захопленням він говорив про свою державу, як він вірив у її світле майбутнє, як хотів для нього щось зробити... Я глибоко сумую за згаслим молодим життям мого одногрупника, але разом з тим пишаюся, що знала його, нашого Устимчика. Слава герою!"

Це був хлопець зі сталевим характером і добрими очима. Не знаю, чи були в нього вороги, але можу сказати впевнено, що його поважали і любили усі, хто його знав у нашому інституті. Звичайно, бути з усіма найкращими друзями нереально, але ніхто не пригадує про нього нічого негативного. Про Устима розказує його одногрупник Василь Карабінюк: " Ми з Ус-

тимом не були близькими друзями, але я знаю, що він займався спортом, вів здоровий спосіб життя, не вживав алкоголю. Не був відмінником у навчанні, але завжди поведився мудро, адже вмів знайти спільну мову і поговорити з викладачами на будь-яку тему. Устим - справжній патріот, бо коли почався мітинг на Майдані, він зразу ж поїхав до столиці. А коли вперше розгнали Майдан о 4 ранку 30 листопада, він не втік від "Беркуту", а стояв і захищав дівчат і жінок, які розлягли позаду. Він сам це нам розповідав, коли приїжджав у Бережани".

Те, що відбувається зараз у нашій країні, в пересічних громадян викликає страх. І хоч людей, які віддали свої життя, уже не повернути, ми зобов'язані перед пам'яттю про них позбутись страху і діяти. Кожен на своєму місці. Викладач - навчати, студент - вчитись. Але робити це якнайкраще, якнайсумлінніше, постійно пам'ятаючи про те, що нам в душу дивляться очі Небесної Сотні.

Не можна допустити, щоб через нашу слабкість їх смерті стали даремними. Ми просто не маємо права забувати їх. Тепер це наш обов'язок - прославляти їхні імена впродовж всього життя нашими добрими справами.

Бо ж хто зна, як повернулася би історія, якби не ті герої?

Марія Кулеба, студентка групи ЕкО-11Б